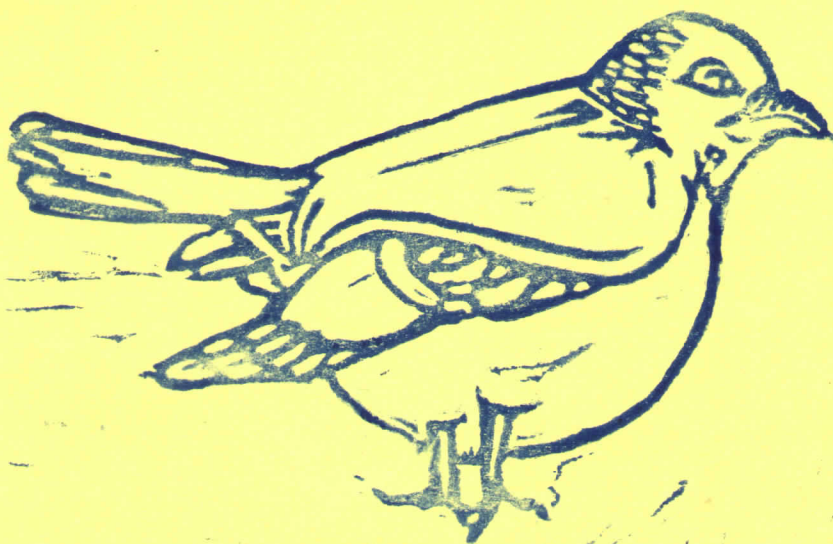

**ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΣΜΕΣ ΜΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ
ΤΙΣ ΑΙΧΜΑΛΟΤΕΣ**

Οι ανθοδέσμες μας είναι για τις Αιχμάλωτες

Ανθολογία ποιημάτων της Έμιλι Ντίκινσον

Η παρούσα ανθολογία συνδιαμορφώθηκε από την κατάληψη Σινιάλο και φίλες, τυπώθηκε σε 50 αντίτυπα και διανεμήθηκε χωρίς αντίτιμο στο πλαίσιο μιας βραδιάς αφιερωμένης στην Έμιλι Ντίκινσον και στην ποίηση της καθημερινής ζωής, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 23/06/2019 στον χώρο της κατάληψης.

Her breast is fit for pearls,
But I was not a “Diver” –
Her brow is fit for thrones
But I have not a crest.
Her heart is fit for home –
I – a Sparrow – build there
Sweet of twigs and twine
My perennial nest.

Το στήθος της φτιαγμένο για μαργαριτάρια,
Μα εγώ δεν ήμουν “Δύτρια” –
Το μέτωπό της φτιαγμένο για θρόνους
Μα εγώ δεν έχω στέμμα.
Η καρδιά της φτιαγμένη για σπίτι –
Εγώ – Σπουργίτι – χτίζω εκεί
Γλυκιά από νήμα και κλαδάκια
Την αιώνια φωλιά μου.

A sepal, petal, and a thorn
Upon a common summer's morn –
A flask of Dew – A Bee or two –
A Breeze – a caper in the trees –
And I'm a Rose!

Ένα σέπαλο, ένα πέταλο, κι ένα αγιάθι
Μια συνηθισμένη καλοκαιρινή αυγή –
Ένα φλασιί με Δροσιά – Μια Μέλισσα ή δυο –
Ένα Αεράκι – ένα σκίρτημα στα δέντρα –
Κι είμαι ένα Τριαντάφυλλο!

I had a guinea golden –
I lost it in the sand –
And tho' the sum was simple
And pounds were in the land –
Still, had it such a value
Unto my frugal eye –
That when I could not find it –
I sat me down to sigh.

I had a crimson Robin –
Who sang full many a day
But when the woods were painted,
He, too, did fly away –

Time brought me other Robins –
Their ballads were the same –
Still, for my missing Troubador
I kept the “house at hame.”

I had a star in heaven –
One “Pleiad” was its name –
And when I was not heeding,
It wandered from the same.
And tho' the skies are crowded –
And all the night ashine –
I do not care about it –
Since none of them are mine.

My story has a moral –
I have a missing friend –
“Pleiad” its name, and Robin,
And guinea in the sand.
And when this mournful ditty

Είχα μια χρυσή γκινέα –
Την έχασα στην αμμουδιά –
Το ποσό της ήταν ασήμαντο
Και υπήρχαν κι άλλες στον ντουιιά –
Όμως αξία τέτοια είχε
Στο μάτι μου το σχολαστικό –
Που όταν να τη βρω δεν μπόρεσα –
Έβγαλα βαρύ αναστεναγμό.

Είχα ένα Κοκκινολαίμη πορφυρό –
Που τραγουδούσε μέρες στη σειρά
Μα όταν το δάσος πήρε χρώμα,
Κι εκείνος πέταξε μακριά –

Κοκκινόλαιμοι ήρθαν κι άλλοι –
Με μπαλάντες ολόιδιες στ' αυτί –
Μα τον χαμένο Τροβαδούρο μου
Περιμένω μέσα στο κλουβί.

Είχα έν' αστέρι εκεί ψηλά –
Πλειάδα το φώναζα εγώ –
Μα μια στιγμή δεν πρόσεξα,
Κι εξαφανίστηκε κι αυτό.
Αστέρια είναι πολλά στον ουρανό –
Και κάνουν φωτεινή κάθε βραδιά –
Εμένα όμως δε με νοιάζει –
Δεν είναι δικό μου κανένα απ' αυτά.

Της ιστορίας μας το δίδαγμα –
Ένας φίλος μου έχει χαθεί –
Κοκκινολαίμη τότε λένε, και Πλειάδα,
Και γκινέα στην αμμουδερή ακτή.
Κι όταν το λυπηρό αυτό στιχάκι

Accompanied with tear –
Shall meet the eye of traitor
In country far from here –
Grant that repentance solemn
May seize upon his mind –
And he no consolation
Beneath the sun may find.

Μαζί με δάκρυ πικρό –
Του προδότη συναντήσει τη ματιά
Σε κάποιο τόπο μακρινό –
Μακάρι από μετάνιωμα
Το μυαλό του να χαθεί –
Και παρηγόρια να μη βρίσκει
Πουθενά σ' αυτή τη γη.

So from the mould
Scarlet and Gold
Many a Bulb will rise –
Hidden away, cunningly, From sagacious eyes.

So from Cocoon
Many a Worm
Leap so Highland gay,
Peasants like me,
Peasants like Thee
Gaze perplexedly!

Έτσι από τη μούχλα
Βαθυκόκκινος και Χρυσός
Ένας Βολβός εμφανίζεται –
Κρουμμένος, επιδέξια, Από νοήμονα μάτια.

Έτσι από το Κουκούλι
Ένα Σκουλήκι
Πηδάει πάνω στο Βουνό χαρούμενο,
Άνθρωποι του χωριού σαν κι εμένα,
Άνθρωποι του χωριού σαν κι Εσένα
Κοιτούν σασιτισμένοι!

I never hear the word “Escape”
Without a quicker blood,
A sudden expectation –
A flying attitude!

I never hear of prisons broad
By soldiers battered down,
But I tug childish at my bars
Only to fail again!

Ποτέ δεν ακούω τη λέξη “Διαφυγή”
Χωρίς ταχυπαλμίες,
Μια ξαφνική προσδοκία –
Μια διάθεση να πετάξω μακριά!

Ποτέ δεν ακούω για φυλακές απέραντες
Από στρατιώτες να σφυροοιούνται,
Αλλά κοπανάω παιδιάστια τα κιάγκελά μου
Μόνο για να αποτύχω ξανά!

So bashful when I spied her!
So pretty – so ashamed!
So hidden in her leaflets
Lest anybody find –

So breathless till I passed her –
So helpless when I turned
And bore her struggling, blushing,
Her simple haunts beyond!

For whom I robbed the Dingle –
For whom betrayed the Dell –
Many, will doubtless ask me,
But I shall never tell!

Τόσο συνεσταλμένη όταν την κρυφοκοίταξα!
Τόσο όμορφη – τόσο ντροπαλή!
Τόσο κρυμμένη στα φυλλαράκια της,
Να μην την βρει κανείς –

Τόσο ξέπνοη ώσπου την προσπέρασα –
Τόσο αβοήθητη όταν γύρισα
Και την πήρα ενώ πάλευε, ροδοκόκκινη,
Μακριά απ' την ταπεινή κρυψώνα της!

Για ποιον έκλεψα τη Ρεματιά –
Για ποιον πρόδωσα την Κοιλιάδα –
Σίγουρα πολλοί θα με ρωτήσουν,
Μα εγώ ποτέ δεν θα τους πω!

Have you got a brook in your little heart,
Where bashful flowers blow,
And blushing birds go down to drink,
And shadows tremble so?

And nobody knows, so still it flows,
That any brook is there;
And yet your little draught of life
Is daily drunken there.

Then look out for the little brook in March,
When the rivers overflow,
And the snows come hurrying from the hills,
And the bridges often go.

And later, in August it may be,
When the meadows parching lie,
Beware, lest this little brook of life
Some burning noon go dry!

Έχεις ένα ρυάκι στη μικρή σου καρδιά,
Όπου ανθίζουν ντροπαλά λουλούδια,
Και κατεβαίνουν ροδοκόκκινα πουλιά για να πιουν,
Και τρεμοπαιζουν οι σιιές;

Και τόσο ήσυχα ρέει, που κανένας δεν ξέρει,
Ότι υπάρχει ένα ρυάκι εκεί·
Κι όμως η μικρή ρουφηξιά της ζωής σου
Κάθε μέρα μεθάει εκεί.

Τότε να προσέχεις το μικρό ρυάκι τον Μάρτη,
Όταν ξεχειλίζουν τα ποτάμια,
Και τα χιόνια έρχονται βιαστικά απ' τους λόφους,
Και οι γέφυρες χαλάνε συχνά.

Και αργότερα, τον Αύγουστο ίσως,
Όταν τα λιβάδια κατάξερα κείτονται,
Φυλάξου, μήπως αυτό το μικρό ρυάκι της ζωής
Κάποιο καυτό μεσημέρι στερέψει!

Flowers – Well – if anybody
Can the ecstasy define –
Half a transport – half a trouble –
With which flowers humble men:
Anybody find the fountain
From which floods so contra flow –
I will give him all the Daisies
Which upon the hillside blow.

Too much pathos in their faces
For a simple breast like mine –
Butterflies from St. Domingo
Cruising round the purple line –
Have a system of aesthetics –
Far superior to mine.

Άνθη – Λοιπόν – αν κανείς
Μπορεί την έκσταση να ορίσει –
Μισή ανάταση – μισό βάσανο –
Που μ' αυτήν τα άνθη κάνουν τους ανθρώπους ταπεινούς:
Αν κανείς βρει την πηγή
Απ' όπου οι χείμαρροι τόσο αντίθετα κυλούν –
Θα του δώσω όλες τις Μαργαρίτες
Που πάνω στην πλαγιά ανθούν.

Πολύ το πάθος στις όψεις τους
Για μια καρδιά σαν τη δική μου απλή –
Οι πεταλούδες απ' τον Άγιο Δομίνικο
Που ταξιδεύουν γύρω από τη μωβ γραμμή –
Έχουν μια μέθοδο αισθητικής –
Απ' τη δική μου πολύ πιο υψηλή.

I felt a Funeral, in my Brain,
And Mourners to and fro
Kept treading – treading – till it seemed
That Sense was breaking through –

And when they all were seated,
A Service, like a Drum –
Kept beating – beating – till I thought
My Mind was going numb –

And then I heard them lift a Box
And creak across my Soul
With those same Boots of Lead, again,
Then Space – began to toll,

As all the Heavens were a Bell,
And Being, but an Ear,
And I, and Silence, some strange Race
Wrecked, solitary, here –

And then a Plank in Reason, broke,
And I dropped down, and down –
And hit a World, at every plunge,
And Finished knowing – then –

Ένωσα μια Κηδεία, μέσα στο Μυαλό μου,
Και Πενθούντες πέρα δώθε
Να βηματίζουν – και να βηματίζουν – ώσπου φάνηκε
Να ξεπροβάλει η Συνείδηση –

Κι όταν πια όλοι κάθισαν,
Μια Λειτουργία, σαν Τυμπανοκρουσία –
Χτυπούσε – και Χτυπούσε – ώσπου ένωσα
Το Μυαλό μου να μουδιάζει –

Κι ύστερα τους άκουσα να σηκώνουν μια Κάσα
Και να τριίζει όλη μου η Ψυχή
Μ' εκείνες τις ίδιες Μολυβένιες Μπότες, πάλι,
Κι ύστερα ο Χώρος – άρχισε ν' αντηχεί,

Σαν να 'ταν όλος ο Ουρανός Καμπάνα,
Και το Είναι, ένα Αυτί μονάχα,
Κι Εγώ, και η Σιωπή, μια παράξενη Ράτσα
Αφανισμένη, έρημη, εδώ –

Κι ύστερα ένα Μαδέρι στη Λογική, έσπασε,
Κι έπεφτα κάτω, και πιο κάτω –
Και σ' έναν Κόσμο χτυπούσα, με κάθε βουτιά,
Και Τελείωσα ξέροντας – τότε –

Bee! I'm expecting you!
Was saying Yesterday
To Somebody you know
That you were due –

The Frogs got Home last Week –
Are settled, and at work –
Birds, mostly back –
The Clover warm and thick –

You'll get my Letter by
The seventeenth; Reply
Or better, be with me –
Yours, Fly.

Μέλισσα! Σε περιμένω!
Έλεγα Χθες
Σε Κάποια που γνωρίζεις
Πως ήτανε να 'ρθεις –

Τα Βατράχια γύρισαν Σπίτι την περασμένη Εβδομάδα –
Εγκαταστάθηκαν, και πιάσανε δουλειά –
Τα πιο πολλά Πουλιά επιστρέψανε –
Το Τριφύλλι ζεστό και παχύ –

Θα λάβεις το Γράμμα μου ως
Τις δεκαεφτά' Απάντησε
'Η καλύτερα, έλα εδώ μαζί μου –
Δική σου, Μύγα.

A word is dead when it is said
Some say –
I say it just begins to live
That day.

Μια λέξη πεθαίνει αφού ειπωθεί
Λένε πολλοί –
Εγώ λέω πως τότε μόνο
Αρχίζει να ζει.

Dear March – Come in –
How glad I am –
I hoped for you before –

Put down your Hat –
You must have walked –
How out of Breath you are –
Dear March, Come right up the stairs with me –
I have so much to tell –

I got your Letter, and the Birds –
The Maples never knew that you were coming – till I called
I declare – how Red their Faces grew –
But March, forgive me – and
All those Hills you left for me to Hue –
There was no Purple suitable –
You took it all with you –

Who knocks? That April.
Lock the Door –
I will not be pursued –
He stayed away a Year to call
When I am occupied –
But trifles look so trivial
As soon as you have come

That Blame is just as dear as Praise
And Praise as mere as Blame –

Αγαπητέ Μάρτη – Περάστε –
Πόσο χαιρόμαι –
Αδημονούσα για σας –

Αφήστε το Καπέλο σας –
Πρέπει να περπατήσατε –
Πόσο λαχανιασμένος είστε –
Αγαπητέ Μάρτη, Ελάτε, ανεβείτε τις σκάλες μαζί μου –
Έχω τόσα πολλά να πω –

Έλαβα το γράμμα σας, και τα Πουλιά –
Τα σφενδάμια δεν έμαθαν ποτέ για τον ερχομό σας – μέχρι που φώναξα
Δηλώνω – πόσο είχαν Κοκκινίσει τα Πρόσωπά τους –
Αλλά Μάρτιε, συγχωρέστε με – και
Όλοι οι Λόφοι αυτοί που μου αναθέσατε να Χρωματίσω
Δεν υπήρξε κατάλληλο Μωβ –
Το πήρατε όλο μαζί σας –

Ποιός χτυπάει; Αυτός ο Απρίλης.
Κλειδώστε την Πόρτα –
Δεν θα καταδιωχθώ –
Έμεινε μακριά έναν Χρόνο για να καλέσει
Όταν είμαι απασχολημένη –
Μα τα μπιχλιμπίδια φαίνονται τόσο ασήμαντα
Απ' τη στιγμή που ήρθατε

Αυτή η Ενοχή είναι ακριβώς τόσο πολύτιμη όσο ο Έπαινος
Κι ο Έπαινος τόσο απλός όσο η Ενοχή –

The mob within the heart
Police cannot suppress
The riot given at the first
Is authorized as peace

Uncertified of scene
Or signified of sound
But growing like a hurricane
In a congenial ground.

Η αντάρα μέσα στην καρδιά
Που δεν μπορεί η αστυνομία να πνίξει
Η εξέγερση που στην αρχή
Εγκρίνεται ως γαλήνη

Ανεξακριβωτος ο τόπος
Αδήλωτος ο ήχος
Φουντώνει όμως σαν θύελλα
Σε προσφιλές έδαφος.

κατάληψη σινιάλο
Καποδιστρίου &
Θεσσαλονίκης,
Κάτω Αιγάλεω
<https://sinialo.espiv.net>

